

od kteriga imamo vse dobro pričakovati. Oni spoznajo potrebe novih časov, in so v prvem patentu očitno zagotovili, de vse pravice, ktere so nam mili Ferdinand dali, krepko varovati hočejo.

Poslednjič imajo sedanji Cesar po ustavnih postavah državni zbor in ministre zraven sebe, tako de ti morajo od vsiga odgovor dati in porok biti, kar ukažejo in kar se ima zgoditi. Bog daj kmalo povsod ljubi mir — ta je našimu cesarstvu zdej nar bolj potreben: vse drugo se bo že lepo poravnalo z Božjo pomočjo. Bog živi Franca Jožefa I.

Odgovor Novicam.

Na opomin v 47. listu Novic moram tále odgovor dati. — Jez sim svojo ženo in svoje otroke k njenim staršem v Rateče spremil, in sim od tam svojiga prijatla komisarja Raba v Mokronogu, in po tem z Dr. Fišerjem njegoviga prijatla Dr. Skedelna v Št. Rupertu obiskal. Kér je bil pa državni zbor na 22. t. m. v Kromerizu oznanjen, sim se že 20. p. m. iz Rateč na pot podal, in tedej nisim imel časa v Ljubljano priti. Tudi nisim vedil, de me kdo hoče v Ljubljani od Dunajskiga punta podučiti, kér si nisim bil svest, de v Ljubljani vse tako na tanjko od tega punta vedó. Jest se nisim nikoli za kak punt pečal, kér sim bil le od kmetov izvoljen za njih reči in potrebe se potegovati, in vsi poslanci lahko spričajo, de sim tudi to dolžnost vselej zvesto spolnoval. Poprašajte gosp. Dr. Kaučiča, sej je še v Ljubljani. De sim pa ob času Dunajskiga punta na Dunaji ostal, tega se mi ravno ni potreba sramovati, zakaj jez nisim zavoljo Nemcem ali Madžaronov tam bil, ampak zavoljo naše domače dežele, de bi bila tudi ob času nevarnosti kakiga prijatla imela. Lahko je vojaku na straži biti in s puško góri in dóli hoditi, ali enmalo grenkeje je, proti sovražniku marširati. Pravijo, de je slab vojak, ki pred sovražnikom pobegne — in tako sim tudi jez mislil, de bi mojim gorenskimi junaškim volivcem ne bilo po volji, ako bi bil nazaj perbrisal; lahko bi bili rekli: „lej ga, tako dolgo je na Dunaji tičal, dokler je bilo vse pri miru, zdaj ko se je nevarnost pokazala, jo je pa domú pobegnil — šalabarda.“

Iz Krajnskiga smo do zadnjiga bili: gosp. Laufenšteina, Dolšajna, Sever, Štercin in jez. Po tem pa, ko je bilo Cesarjevo povelje od 21. kozoperska oznanjeno, de naj državni zbor na Dunaji jenja, se tudi jez nisim nič več v zboru vdeleževal.

Ne mislite, de tisti z Nemci ali Madžaroni deržé, ki na levi strani zbornice sedé. Zna biti, de so nekteri med njimi v ti reči kaj zapopadeni — ali mi Krajnci nimamo nič posebniga ž njimi, kakor to, de smo zavoljo kmetiskiga odškodovanja z njimi potegnili, zato kér so jako dobro za kmeta mislili. Mi smo pa tudi dolžni, za kmeta se potegniti, sej je bil dosti dolgo zatert, in če je to napéno, de v teh rečéh z estrajharskimi nemškimi poslanci deržimo, naj se pa naši volivci oglasijo, po tem bomo levo stran zapustili. Kar pa vtiče druge nemške dežele, ki niso pod našim Cesarjem, in kar zadene zbor v Frankfurtu, jez tega ne spoznam — in nič nočem vediti od njega. Do zdaj pa se tudi v zboru še ni nič od tega govorilo. Kader bo v ustavi od naše slovenske dežele kaj govoriti, bo eden ali drugi med nami gotovo po željah našiga slovenskiga družtva v prid cele dežele odgovoril — vsim pa treba ni govoriti, zakaj po tem takim bi ne bilo govorjenja ne konca ne kraja. De se je pa za Slovenijo že kaj vunder osnovalo, prosim tiste gospode za spričevanje, ki dobro véjo, kaj in kako se je nadelalo. Sv. pismo pravi: „Ne le tisti, ki kliče gospod gospod! bo vslíšan, ampak tisti, ki njega voljo spolni.“ Jez pa sklenem: ne tisti,

kér vpije: „živijo, živijo! bo Slovenijo obudil, ampak tisti, ki podporo za njeno izbujenje pripravlja.

V Kromerizu 30. listopada 1848. Miha Ambrož.

Pristavek vredništva: Na ta odgovor nam je treba v razjasnjenje nekaj maliga odgovoriti; po tem pa bomo pokopali in pozabili poprejšnje razpertije, nadjajoči se, de nikdar več ne bomo vzroka imeli, navskriž misel biti. Gosp. Ambrož! mi v Ljubljani smo Dunajski punt koj o prvi uri tako obsodili, kakor je res bil, kakor ga zdej celi svet obsodi. De tudi državni zbor o tem času ni bil postaven, ste v Kromerizu v 2. seji zboru sami sklenili. Tedejsmo mi v vsim práv sodili; Vi, gosp. Ambrož pa ste se motili, grozno motili. In v ti zmoti ste ostali na Dunaji ob času punta, in ste predolgo hodili v državni zbor, ki je popolnoma oslepil in je še zadnjič tako delječ zašel, de se ni puntu nasproti postavil, ampak de je celó z njim potegnili. Zbor ni marširal, kakor Vi pravite, zoper sovražnika, ampak je deserteral k sovražniku — takim vojakam pa gré slaba hvala! Tisti poslanci, ki so tedej Dunaj, strahovan od puntarjev in sovražnikov, zapustili, so le svojo dolžnost storili, zakaj v puntu je državni zbor jenjal to biti, kar ima po ustavi biti, in se je poslednjič pečal le z rečmi Dunajskiga punta, ne pa z ustavo avstrijskih deželá. — Veseli nas iz Vašiga odgovora zvediti, de v sercu niste nikdar z Madžaroni in Frankobrodčani deržali, akoravni ste nas prisilili to misliti, zato kér ste na Dunaji v tovaršii Löhnerja, Boroša in enacih mož ostali. Levica v zboru mora biti in je práv potrebna, pa med levico in levico je velik razločik — cesar smo se, Bogú nej bo potoženo! žalostno prepričali. Ostanite, gosp. Ambrož! le na levici, pa na tisti, ki je pravična v vsih rečéh. Deržite se poslancov slovanskiga rodú, ki močno Avstrijo želí; enak narod se nar lože pobrati tudi v mislih. Sicer pa storite po svoji dobri glavi, kar véste, de so vošila tiste dežele, ki Vas je v zbor poslala, in njeniga prida v nobeni stvarici ne zanemarite. Nepremakljivo se potegnite za-nj! Tako boste domovini vstregli, — zakaj tudi mi smo Vaših misel: ne tisti, ki le kriči živi, živi! je pravi domorodec, ampak tisti, ki se za njo trudi po eni ali drugi poti.

Vredništvo.

Slovenskim poslancem v prevdark.

Levica na državnim zboru v Kromerizu je napravila načert, v kterim si prihodnje avstrijsko cesarstvo iz 5 državie obstoječe misli, in se nadja, de bi se po tem sestavku vsim narodam pravica zgodila. Nočemo za zdej še tajiti, de nje misel ni dobra, ali to pa moramo reči, de nje neznanost v deželoznanstvu je grózno velika, kar Koroško deželo, Gorico in Istrijo zadene.

Slovencom na Koroškim pripustimo, de bojo slovensko mejo ji bolj na tanjko razložili, akoravno zamolčati ne moremo, de ni ravno lahka reč, na Koroškim gotovo mejo med Slovenci in Nemci odločiti. —

En del Goriške kresije pridruži gori imenovana levica Krajnski deželi, drugi del pa Laham. Ubogi Slovani! zmirej vas bojo prašati mogli: „Kteri koticék je vaš, ktera zemlja je vaša lastna?“ Veči del prebivavcov kantona Stariga Grada je po jeziku, navadah in obleki práv kakor Krajnski narod; morebiti jih je tukej komej deset, ki laško umejo. V Voloskim kantonu se govori laški jezik v 4 terjih, pa tudi ne kakor poglavni, narodni jezik, temuč le zavoljo kupčije i. t. d. V kantonu Beljaškim je jih med 100 komej 30, ki razume laški jezik. Od družih krajev Istrije nočem govoriti. Od kod tedej pride, de hočete naše ljudstvo, ki Slovenijo, Novice, Danico in Zoro bère, Laham prišteti? — naše dobro ljudstvo, ki od Milane in Benetk clonič